

Professor *Sibbern* har forelagt Selskabet en Afhandling over det Spørgsmaal: hvad er det at sandse? undersøgt med Hensyn paa den saakaldede dyriske Magnetismes Phænomener. Forfatteren vilde blot oplyse disse Phænomeners Mulighed, ved en Betragtning over det som synes at være Hovedsagen derved i psychologisk Henseende, den ganske egne Art af Sands og Sandsning, der viser sig hos de Magnetiserede. I dette Öiemed søgte han først at samle alle de Grunde, der maa afnöde os den Tilstaaelse, at vi i at sandse ere langt mere selvvirksomme end vi synes at være, og at vi virkelig selv danne og frembringe os Billedet eller Forestillingen om den sandsede Gjenstand. Dernæst viiste han at det maatte være muligt, at danne sig Forestillinger, der sædvanligviis vækkes gjennem et vist Sandseorgen, ogsaa formedelst andre Sandseindtryk; det maatte f. Ex. være mueligt at frembringe og danne sig et fuldkomment til en Gjenstand svarende Billede, liigt det vi ellers erholde ved Öiets Mellemkomst, ogsaa uden Öiets Hjælp, og formedelst et andet Indtryk, naar kun dette Indtryk var aldeles bestemt og ganske særeger (concret). Et saadant Indtryk kunde nu ved hine Phænomener være nærmest at søge i Gjenstandens Indvirkning paa den forhøiede Nervefølelse; især da man neppe kan omtvivle, at jo enhver Gjenstand som i vaagen Tilstand kommer os nær, ogsaa gjør et Indtryk paa den uoverspændte Nervefølelse. Dette Indtryk overdøves vel af de stærkere Fornemmelser, og kommer ei til Bevidsthed, men i hiin höierestemte Tilstand kan det vel vende tilbage og da komme til Bevidsthed. Endeligen søgte Forfatteren at godtgjøre, at der endnu gives ganske andre Veie, hvorpaa Sandsefornemmelser kunne frembringes. I Mennesket nemlig, som i et Leed af det store Alt, maae ogsaa det hele Naturliv levende röre sig, og ved dettes almeene Indvirkning maa da en Fornemmelse af tilkommende eller fraværende Ting og Begivenheder, hvilke dog alle ligge in-

denfor Naturens Omgreeb, ligesaavel ved en Art af Instinkt kunne fremkomme, som nye Ideer ved et höiere Instinkt eller Inspiration fremkommer hos Geniet. Forfatteren sammenlignede nu den somnambule Tilstand med den geniale, og betragtede begge som en Opvaagen af et indvortes almeent Naturliv, kun at den geniale Tilstand er af langt höiere Art end den somnambule.

Samme Forfatter har ligeledes forelagt Selskabet en Afhandling over Skjönheden. Han viser først, at Skjönheden ikke kan ligge i den blotte Harmonie, men at den beroer paa det i der harmoniske Hele fremtrædende indre Fornuifvæsen. Saaledes er det i levende Væsener Sjælen selv, der er Skjönhedens rette Sæde og Kilde. Dog udfordres til Skjönhed at Sjælen som besjælende Væsen gennemtrænger og fuldigen lever i sin ydre Form, saa at dennes Harmonie deraf er en Følge. Derpaa afhandler han Sjæleskjönheden selv, og dens tvende Hovedformer: først Livets indvortes individuelle Fylde og Klarhed, der sig selv nok, hviler rolig i sig selv med indvortes Ligevægt og Heelhed, altsaa Harmonie: dernæst Sindets fuldkomne Hengivenhed i Gud, hvor Herrens Fred opfylder hele Sjælen, og giver den en himmelsk Mildhed og Reenhed. Efter at have oplyst dette med Exempler, öste af Poesien og de dannende Kunster, viser Forf. at overalt gennem hele Naturen, i Farver og Toner, i Ædelstene, i Planter og Dyr, Skjönheden er den i en reen og harmonisk Form sig forkyndende og udtrykkende Tilstedeværelse af en höiere, alene for Aandens Öie synlig Væsenhed. Forf. slutter med nogle Betragtninger over Gratie eller Ynde, som Bevægelsernes Skjönhed.

Biskop *Münter*, Commandeur af Dannebrogen, har givet os en Beskrivelse over Rokkestenene paa Bornholm. Iblandt de vigtigste Mindesmærker fra den Tid da Celtene havde udbredt sig over en stor Deel af det vestlige og sydlige Europa, fortjene de saakaldede Rocking-